

видно мѣсто излиза и, който го види, какъ играе, — богатъ ще бжде въ живота“. Срещу Богоявление до късна нощъ ще гледаме небето; че тая нощъ се то отваряло и тогазъ, кой каквото си пожелае — ще го добие презъ живота. А на Енювъ-день още въ тъмни зори ще се изкачимъ на чуката да гледаме слънцето кога изгрѣва; че тоя день се родилъ Предчета, и слънцето за него играе. . . И

съ радостъ слазахме ние въ китни ливади, билки за баба Краса да наберемъ, та хорски болки да цѣри. А кога първо кокиче ще цѣвне, ние подъ камъкъ — подъ дърво ще диримъ кокиче да ѝ занесемъ, че надъ възглавка тя го туряше, леки старини да има.

— Съ какъвъ захласъ слушахме приказката за бухала и кукувицата, че тѣ били братецъ и сестра, и мащеха майка ги прокудила да скитатъ, че и досега единъ другъ се дирятъ тѣ, безъ да могатъ да се намѣрятъ. Съ какъвъ трепетъ минавахме

П. Ю. Тодоровъ — гимназистъ.

край църква, като знаехме, че въ основитѣ ѝ е взидана жива душа, и вечеръ по месечина излиза край църква да скита и плаче. Колко се пазѣхме между Игнаждень и Водици да не замръкваме по рѣката, че по това време, като некръстена водата, бродѣли по рѣката души тѣ на беднитѣ *нави* — не